

1. OK BOOMER

Μέσο: ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ

Ημ. Έκδοσης: . . . 02/08/2020 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 02/08/2020

Σελίδα: 61

«OK Boomer»

Του Παναγιώτη Βλάχου

«**Ε**κεί που τα πράγματα πάνε να βελτιωθούν, ξαφνικά όλα παγώνουν και γυρίζουμε πίσω». Ίσως είναι η καλύτερη δυνατή φράση για να περιγράψει το συναισθηματικό περιβάλλον των συμπεριλαμβανόμενων 40άρηδων, αρκετοί από τους οποίους μίλησαν στους «New York Times» σε πρόσφατο αφιέρωμα για τη «γενιά της καθοδικής κινητικότητας» μέσα στην πανδημία.

Φυσικά, δεν χρειάζεται να ζεις στις ΗΠΑ για να αντιληφθείς ότι οι γονείς σου στα 40 τους είχαν οικογένεια, σπίτι, ιατρική περίθαλψη, μεγαλύτερο τραπεζικό λογαριασμό. Δεν χρωστούσαν σε ασφαλιστικά ταμεία και Εφορία, εκτός από στεγαστικά δάνεια σε τράπεζα. Δεν χρειάζεται καν να ρωτήσεις φίλους και συγγενείς που χρειάστηκαν μια δεκαετία για να ξανασπαστούν κεφάλι πώς νιώθουν τώρα που βλέπουν το παγώβουνο του COVID-19 να πλησιάζει απειλητικά μια ήδη αμφοβόρα σε ανθρώπους και πόρους Ελλάδα. Λίγοι με καλές δουλειές, περισσότεροι με δύο δουλειές, πολλοί με μισθούς επιβίωσης, ακόμη περισσότεροι με μισθούς φτώχειας, ανασφάλιστοι, με μαύρα, χωρίς αποταμίευση, ακίνητη περιουσία και χρέη που ρυθμίζονται, ιδιαίτερα αν είναι ελεύθεροι επαγγελματίες: το φετινό καλοκαίρι είναι μελαγχολικό για τους 40 και κάτω.

Η διαγενεακή αυτή ανισότητα έχει βέβαια οικονομικό και πολιτικό υπόβαθρο. Παρότι τα παιδιά της μεταπολεμικής γενιάς, τα παιδιά των «baby boomers» ή της γενιάς του Πολυτεχνείου μεγάλωσαν πιο άνετα, σπούδασαν, ταξίδεψαν, διασκέδασαν, ήσαν άπειρους καφέδες και ποτά και συγκέντρωσαν πολύ περισσότερα τυπικά προσόντα από τους γονείς τους, η επένδυση αυτή δεν βγαίνει, καθώς σκονιάφεται στο χαντάκι της διευρυνόμενης ανισότητας. Αυτοί που κληρονομούν περιουσίες και δικτύωση πέφτουν στα μαλακά, αυτοί που κληρονομούν χρέη σε μια βαλτωμένη οικονομία και ένα αδύναμο κοινωνικό κράτος είναι καταδικασμένοι σε μικρές προσδοκίες, με τη φτώχεια να παραμονεύει.

Από τη μία, η πλάστιγγα της κρατικής δαπάνης πέφτει υπέρ των ηλικιωμένων, καθώς οι 65 και άνω θα αντιστοιχούν σε λίγο στο 25% του πληθυσμού και πάνε στην κλίτη πιο πρόθυμα από τους νεότερους. Οι συντάξεις και οι ανάγκες πρόνοιας και περίθαλψης απορροφούν σημαντικό μέρος του κρατικού προϋπολογισμού, πολύ δε περισσότερο τώρα που η πανδημία μετατρέπει τους 65 άνω σε ευάλωτη ομάδα. Χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι η κουτσουρεμένη σύνταξη ενός 70χρονου αρκεί για να ζει

αξιοπρεπώς και ταυτόχρονα να χρηματοδοτεί τα παιδιά και τα εγγόνια του. Από την άλλη, η υποτίμηση της εργασίας, η έλλειψη δεξιοτήτων από το δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα, η φυγή περίπου μισού εκατομμυρίου στο εξωτερικό, η σταδιακή υποβάθμιση δημόσιων αγαθών και κοινωνικών υπηρεσιών (μεταφορές, ασφάλιση, υγεία, παιδεία, περιβάλλον) αυξάνουν για τους νεότερους το κόστος ζωής, ενώ μηδενίζουν το ρίσκο για οικονομική και κοινωνική άνοδο, αλλά και πιο δυναμική πολιτική διεκδίκηση.

Το φαινόμενο περιπλέκεται περισσότερο όταν συνυπολογίζεις κανείς και τη δημογραφική και την οικονομική διάσταση. Προφανώς, χρειάζονται κίνητρα και πόροι που ενθαρρύνουν την τεκνοποίηση, αλλά η ευημερία δεν συνεπάγεται ταυτόχρονα τη δημιουργία οικογένειας. Προφανώς, χρειάζονται επένδυση στην προσχολική εκπαίδευση, μεταφορά πόρων στην έρευνα, επιδότηση της εργασίας, φορολογική ελάφρυνση των νέων ζευγαριών, περισσότερη ανταποδοτικότητα στην κοινωνική ασφάλιση και προγράμματα πρόληψης ανέργων, αλλά αυτά πρέπει να συμπεριλάβουν και τις ευάλωτες ομάδες που μένουν πίσω ακόμη και σε καιρούς ευημερίας, όπως οι γυναίκες, οι νόμιμοι μετανάστες, οι μονογονεϊκές οικογένειες, τα άτομα με αναπηρία.

Με άλλα λόγια, για να επιδιορθωθεί η σκάλα της κοινωνικής ανόδου, που αποτελεί θεμέλιο λίθο της προδευτικής πολιτικής, δεν αρκούν δικλίκια για κάθε παιδί ή, ακόμη καλύτερα, ιδιωτικά εκπαιδευτήρια, όπως πιστεύει η σημερινή κυβέρνηση. Χρειάζονται πόροι (βλ. Ταμείο Ανάκαμψης) που θα ενισχύσουν δημόσιες υποδομές και κοινωνικές υπηρεσίες. Χρειάζονται νέοι θεσμοί που θα εγγυώνται την αξιοπρεπή διαβίωση σε κάθε στάδιο της ζωής, όπως και το δικαίωμα στην πνευματική και επαγγελματική εξέλιξη. Χρειάζονται πολιτικές τομές που δεν κοστίζουν, όπως η αξιολόγηση, η αποκέντρωση και η διαφάνεια, που βελτώνουν τη σχέση της κοινωνίας με το κράτος και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Και τέλος, μια ενεργή και πατριωτική Κοινωνία Πολιτών οποία αναπτύσσεται με δεσμούς αλληλεγγύης και διαγενεακής προσφοράς, όχι μόνο κρατικής ή χορηγικής εξάρτησης. Αν αυτά δεν συζητηθούν και μεινουμε πάλι στις γνωστές και χιλιοδιατυπωμένες προτροπές των συντηρητικών think tanks και των «σοφών», θα ταϊριάζει γάντι η φράση «OK boomer», που χρησιμοποιούν απαξιωτικά οι νεότεροι για καθετί απαρχαιωμένο και στερεοτυπικό.

3. ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΙΤΣΗΣ

Μέσο: ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Ημ. Έκδοσης: . . . 02/08/2020 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 02/08/2020

Σελίδα: 11

Χτυπάει την καμπάνα του Ασφαλιστικού ο Γιαννίτσης

«**Ο**ι συνολικές δαπάνες του κράτους για συντάξεις αυξήθηκαν από 7 δισ. ευρώ το 2001 σε περίπου 17 δισ. ευρώ το 2018, δηλαδή από 5% του ΑΕΠ σε 9%-9,5%.

Αθροιστικά για το 2000-2018 έφτασαν τα 289 δισ. ευρώ. Για τη δεκαετία 2000-2009 αυτή η κρατική δαπάνη αντιπροσώπευε πάνω από το 70% της συνολικής αύξησης του δημόσιου χρέους.

Το 2020 το Ασφαλιστικό θα επιδεινωθεί από τρία αίτια: τη μείωση του ΑΕΠ, τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών και κάθε τυχόν πρόσθετη παροχή. Όσο το Ασφαλιστικό εξακολουθεί να βρίσκεται σε συνθήκες έντονης ανισορροπίας τόσο η οικονομία θα παραμένει ευάλωτη».

● Επισημαίνει ακόμη ότι 2.700.000 πρόσωπα έχουν περάσει στη σύνταξη.

